

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΡΑΞΕΙΣ.

— Τέλος πάντων, μικρό μου Σατανά !

— Τέλος, πάντων, γέρο μου !

— Τέλος πάντων με καταλαμβάνεις ;

— Τέλος, πάντων, σέ κα-τα-λαμ-βά-νω. Ἐπανελάμβανς τὸ δαιμόνιον καὶ ἔπαιξε μετὰ τὴν ἀκράν τῆς οὐρᾶς του, ὡς ὁ κύριος ὑποὺρ γὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἰς μίαν ἐν τῇ Βουλῇ εὐγλωττον ἀγορεύσιν του, ἔπαιξε χαριέστατα μετὰ τὸ κομβολόγιόν του, ὡς ἔπαιξε καὶ μετὰ τὰς ἰδέας του· καὶ ἐτύλισσεν αὐτὴν εἰς κολλύρια, ὡς ἕτερος μορφώνει κυλίνδρους, ἐν τῇ σφοδρᾷ ἀγορεύσει του, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἔγραφα

— Καὶ με ἐννοεῖς πονηρόν ;

— Μάλιστα, μάλιστα καὶ σὲ ἐννοῶ· καὶ ἤδη ἐσκάλιζε καὶ ἐκαθάριζε τοὺς ὀνυχάς του, ὡς τις κύριος (ὅχι Βουλευτὴς) τοὺς ῥόθωνάς του καθ' ὅλην τὴν συζήτησιν· χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Ἀβδὴρίτην, ὡς ἐκεῖνος δὲν ἐστράφη πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ καθήμενον, ὅστις ἀπηύδῃσεν, ὁ πτωχὸς, λέγων περὶ τίνος πρόκειται, φίλε μου ; τὸ ναὶ ἢ τὸ ὅχι θέλουν οἱ ὑπουργοί ; καὶ ἐπειδὴ ἐξεφωνήθη τὸ ὄνομά του, μὴ ἔχων τί νὰ ἀποκριθῇ εἶπε καὶ αὐτὸς, παρών !

— Καὶ κατὰ πόσον !

— Ὅσῳ δὲν ἐννοεῖ ὁ ἴππος τοῦ Κυρίου Ἀστυνόμου τὸν ἀναβάτην του, διότι φέρει ἐπίσχυμα. Ὅσῳ αἱ αὐτῶν ἐξοχώτητες, πότε εἶναι νύξ καὶ πότε ἡμέρα, διότι τὰ ἔργα τῆς μιᾶς διατέχεται ἡ ἄλλη ἐμβριθῶς. Ὅσῳ οἱ Κύριοι ῥήτορες τῆς Γερουσίας, ὁποῖαν εὐχαρίστησιν προξενοῦν εἰς τοὺς συντάκτας τῶν πρακτικῶν, διὰ τῶν μακρῶν ἀγορεύσεών των. Ὅσῳ μία κυρία, μετὰ πολὺ πνεῦμα, δὲν ἐννοεῖ πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὁ πολλὸς ῥομαντισμὸς ὑπὸ τὰς σκιαδὰς ἐνὸς κήπου, ὅταν μάλιστα ἀφελῶς πῶς, σώφρων νεανίας τῇ προσφέρῃ ἔστω καὶ κατὰ τύχην καθ' ἐσπέραν τὸν βραχίονά του καὶ . . .

— Καὶ τέλος ἀρκεῖ, ἐννόησα !

— Μὴ με διακόπτῃς παρακαλῶ ! Ὅσῳ δὲν ἐννοεῖ ὁ ῥήτωρ καθηγητῆς τοῦ πανεπιστημίου ἐν τῇ προχθεσινῇ ἀγορεύσει του, ὅτι μετὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς μιᾶς ἀφέντρας, ὡς ἔλεγε, καὶ τοῦ ἄλλου Καθαλλιέρου τὰ ῥομαντιζέντα δὲν ἀνασκευάζονται τοῦ ψευδωνύμου Γερμανοῦ αἱ συκοφαντίαι κατὰ τῆς ἐκφυλλίσσεως τοῦ ἑλληνικοῦ γένους, συμβάσης ὡς λέγει, ἕνεκα τῆς πολυχρονίου δουλείας. Ὅσῳ δὲν ἐννοεῖ μία σπεῖρα διπλωματῶν ἐν Πειραιεῖ, ὅτι ἡ ἀσθένεια τῆς κοινωνίας ἡμῶν δὲν θεραπεύεται μετὰ τὰς γοητείας, ἀλλὰ

τὴν θεραπεύουν φάρμακα δραστήρια, καὶ βδέλλες·

Ὅλα τὰ ἄλλα γιγνέσθαι εἶναι ψευτικὰ καὶ τρεῖλες.

Ὅσῳ δὲν ἔννοεῖ ἡ ἄφροντις νεολαία μας τί ἀναμένει ἡ πατρίς παρ' αὐτῆς Ὅσῳ.

— Ἢ ! μὰ ἄρκει !

— Αἶ καλό ! καὶ διὰ νὰ ἄρκῃ, ὅσῳ δὲν ἔννοεῖς τέλος, προσθέττω, σὺ Δέσποτα Ἀδδηρίτα, ἐνῷ μὲ βλέπεις σκελίζοντα τοὺς ὄνυχάς μου, καὶ κολλυριάζοντα τὴν οὐράν μου, τὴν ὁποίαν ῥίπτω ἐπὶ τῶν ὤμων μου, στρέφω τὰ κερατιδιά μου ὥς ὁ κρυὸς τῆς ὡραίας ἑλλης, καὶ Πολλὰ τὰ ἔτη σας, ἄρχοντες Ἀδδηρίται ! ἔχετε γειά καὶ τὸ δαιμόνιον ὑψώθη ἐπὶ τῶν ὀνύχων του, ὑψώθη, ὑψώθη ἐναέριον, ἔφθασε τὴν ὁροφὴν καὶ ἤρχισε νὰ διέρχεται διὰ τινος ὁπῆς σανίδος εἰς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Ἀδδηρίτου, ὅστις ἅμα εἶδε τοὺς ὄνυχάς του νὰ κρύπτονται ἐκραύγασε.

— Δαιμόνιον ! αἰχμάλωτε ! ἐδῶ !

— Τὸ δαιμόνιον, προσέβαλεν ἐκ τῆς ὁπῆς τὴν μικρὰν πονηρὰν κεφαλήν του καὶ ἤρχισε νὰ τερετίζῃ μὲ ἤχον θριαμβευτικόν.

Τὴ γνώμη σου ἐκατάλαβα καὶ τοὺς σκοπούς σου οἶδα.

Βαριθλα πλεόν νὰ ζῶ μὲ μιὰ ξερὴ ἐλπίδα.

— Δαιμόνιον !

— Ἀθρῶπε !

— Τί σκοπεύεις ;

— Νὰ ἀναχωρήσω μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν.

— Ἀναχωρεῖς μὲ τὰ σωστά σου τρικέρατον ;

— Μάλιστα, κύριε, μὲ ὅλα μου τὰ σωστά, καὶ τὴν οὐράν καὶ τοὺς ὄνυχάς μου φέρω μετ' ἐμοῦ, ἐκτὸς τῆς κόνεως τῶν ποδῶν μου (διότι ἐνδύματα δὲν ἔχω) τὴν ὁποίαν θὰ τινάξω καὶ φύγω μακρὰν τοῦ τόπου ἐνθα μετατυπώρεται ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη καὶ ἓνας πτωχὸς διάβολος εἶναι ἀνάγκη νὰ φορτώνεται τόσα σώματα Ἀδδηρίτων καὶ νὰ μεταφέρῃ ὡς ταχυδρόμος εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὅπου δὲν δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς πολιτικά, διότι θυμῶνουν αἱ αὐτῶν ἐξοχότητες καὶ

ἂν προσθίῃς ἓνα μόνον καππα ἄλλα γιῶτα καί.

Ἡ τὸ σῶνός σου φωνάζουν ἢ προσθέτεις φυλακαί.

Ὅπου δὲν δύνασαι, οὐχὶ νὰ ἐκφράσῃς ἀλλ' οὔτε νὰ ζωγραφίσῃς τὴν ἰδέαν σου, διότι ἀμέσως σφρῆ ἀστυνομία ἢ ἐλευθέρᾳ ὡς ὁ ἵππος αὐτῆς εἰς τὰς κινήσεις της, ἄνευ διαταγῆς, προσωποποιεῖται τὴν εἰκόνα καὶ ἔρχεται εἰς ἀντεκδικήσεις κατὰ τοῦ πτωχοῦ πάλιν διαδύλου τοῦ διανομέως σου.

— Ὅπου τέλος πάντων, ὁ Δεσπότης μου Ἀδδηρίτης δὲν μοὶ ἐμπιστεύεται, οὔτε μίαν ἐπιστολήν ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας του.

— Ὅποιαν πονηρὴ ! σὺ τὰς κρατεῖς ὅλας.

— Πλὴν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἔλαβες σήμερον ἐκ μέρους μιᾶς δημολογουμένως πνευματώδους Κυρίας καὶ

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμῃς ;

— Νὰ τὴν δημοσιεύσω.

— Διάβολε ! πλὴν περιέχει πολιτικά.

— Τόσῳ τὸ καλλήτερον διὰ νὰ φανῇ ὅτι ἀφοῦ τὸ ὥραϊον φύλλον

ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰ πολιτικά, τὰ πολιτικά μας ἀπεικδύθησαν τὸν ἀνδρικὸν χαρακτῆρα των.

— Δαιμόνιον ἄφες τοὺς πειρασμοὺς καὶ κατάβα, πῆδα ! μόλις ἔχω καιρὸν νὰ γράψω, καὶ οἱ ἀναγινῶσται θέλουν πηδήματα !

— Τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἀναγνώσω.

— Νὰ τὴν ἀναγνώσῃς μάλιστα· δημοσίευσιν ὅμως ἔχι· διότι δ-μιλεῖ περὶ παιδείας, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παραξηγηθῶ ἀπέναντι τῶν ἐξοχωτάτων, τῶν ὁποίων μόνη φροντίς εἶναι ἡ παιδείσεως τοῦ εἰρηνικωτάτου λαοῦ.

— Τὸ δαιμόνιον κατεπῆδησεν ἐλαφρὸν ὥς χρυσαλὶς ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ στεντοριῶς.

Καλέ μου Γέρο !

— Σούστ ! Σιγὰ, τὸν λέγει ὁ Ἀβδηρίτης, μήπως ἀκουσθῶμεν ὑπὸ τῆς ἀστynomίας.

— Καὶ ποῦ τὴν βλέπεις ;

— Δὲν ἀκοῦς τὸν ποδοβολητὸν τῶν ἵππων της

— Λοιπὸν σιγὰ, εἶπε, καὶ τὸ δαιμόνιον ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν·

Καλέ μου Γέρο !

« Ἐλαβον τὸν Ἀβδηρίτην σου, καὶ τὸν λαμβάνω, καὶ εὐχαριστοῦμαι εἰς ἄκρον ἀναγινώσκουσα αὐτὸν χάρις εἰς τὸ μικρὸν τοῦ δαιμόνιου, τὸ ὅποιον εἶναι πνευματωδέστατον καὶ χαριτωμένον·—

— ὦ ! εὐχαριστῶ ! ἔχομε καὶ ἐγνώμια, ἅς ἴδωμεν παρακάτω.

— « Δέρεϊ ὅμως μικρὰς ἀληθείας τὸ πτωχόν.

— Καὶ φορτώνεται καὶ τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ ταλαίπωρο ! ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ.

« Καὶ φοβοῦμαι μήπως τὸ στείλουν καὶ πληρωθῇ τὸν μισθόν του εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ Μενδρεσέ (καὶ τί καλὸς μισθός!) καὶ κατοικήσῃ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ πλατάνου, (καὶ τί σκιά!) διότι εὕρισκό-μεθα εἰς κοινωρίαν ἣτις ἔχει . . . μου, μου, μου. . . »

— Τί ;

— Τίποτε, ἐδὼ ἔχει ὀλίγα πολιτικά

Τὸ δαιμόνιον ἐξηκολούθησε.

« Πολὺ μὲ ἤρσεν ἡ ἐπίσκεψις τὴν ὅποian σοὶ ἐπρότεινε νὰ κάμῃ πρὸς τὰς αὐτῶν ἐξοχότητας καὶ αἱ ἀθωότητες τὰς ὁποίας ἐσκόπει νὰ ἀπενθύνῃ εἰς ἐκάστην αὐτῶν ἀπορῶ ὅμως πῶς ἐξέφυγε τὸ σαταϊκὸν μνημονικόν του νὰ συγχαρῇ τὴν σοβαρὰν παιδεῖαν διὰ τὴν χειρσαίαν ιδέαν τοῦ νὰ ἰδρῶσῃ τὴν Ναυ-τικήν μας σχολὴν ἀρκετὰ στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης.

— Τοῦτο ἦτο διὰ νὰ κάμῃ τοὺς ναυτικούς νὰ τὴν ἐπιθυμοῦν πλειότερον.

« Κρίμα νὰ μὴν ᾔται ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, διότι τότε ἤθελε μεταφέρει τὴν γεωργικὴν σχολὴν εἰς Ἕδραν. Τί θαῦμα εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος !

Ἡ σοβαρὰ Παιδεία πιστεύομεν ὅτι δὲν θέλει δυσαρεστηθῇ διότι αὐτὰ γράφομαι ἐπίσης ὑπὸ σοβαρᾶς κυρίας . . .

» Ἐν τούτοις γέρο μου (λέγει ἡ ἐπιστολῇ) σοῦ εὐχαριστῶ διότι διασκεδάζω μὲ τὸν Ἀβδηρίτην σου· εἶναι ἀληθές ὅτι σὲ πειράζει ἐνίοτε ὁ σατανᾶς σου αὐτός, ὅταν τῷ ἐπέρχεται ἰδέα, γὰρ ὁμιλήσῃ πολιτικά, ἀλλὰ πάντοτε εἶναι μικροῦτσικος καὶ χαριτωμένος ὅταν ὑπὸ τὰ νεύματά σου, ὡς βουλευτικὴ ἔφηρος, πηδᾷ ἐδῶ, πηδᾷ ἐκεῖ καὶ τηλεγραφεῖ. Πλὴν

— Αἱ! ἀρκεῖ. ἀρκεῖ.

— Πλὴν τὴν ὑπογραφὴν, νὰ σὲ χαρῶ γέρο μου.

— Ἀ! διάβολε! τὴν ὑπογραφὴν . . . ὅχι σὺ ἀλλ' οὔτε πνευματικὸς δὲν τὴν μαυθάνει. Πλὴν ἔλα, πῆδα μέχρι Σύρου μετὰ προσοχῆς ὅμως, διότι ἐκεῖ, μικρὸ μου Σατανᾶ, ἡ κοινωνία συχνάζει εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐξομολογεῖται· καὶ εἶναι μὲν συνηθισμένοι νὰ βλέπωσι διαβόλους μὲ κέρατα ζωγραφιστοὺς, ἀλοφάγερον ὅμως δὲν εἶδον ποτὲ καὶ καταλαμβάνεις, ὅτι.

— Καὶ καταλαμβάνω, ὅτι. . . . Ὅτι, ὁ καλὸς οἰκοκύριος δὲν θὰ πίνῃ πλέον τὰ 20—30 ρακοβολιά του τὴν ἡμέραν καὶ ἡ καλὴ του δὲν θὰ πληρώνῃ πολλὰ πλυστικά ἀλλὰ θὰ οἰκονομῇ καὶ αὐτὴ τὰ μικρὰ τῆς ἑξοδα διὰ τὸ μπακλαβᾶ ἢ τὸ μπουρεκάκι τῆς διὰ νὰ μὴ εἰπωμεν τὸ φθιασιδάκι τῆς.

Ὅτι τινὰ χαριτίδερυτα κοράσια δὲν θὰ κλώθουν ἀδιάκοπα εἰς τὰ παράθυρά των, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ τὰ μαυρίζῃ ὁ ἥλιος, ὥστε νὰ μεταχειρίζωνται τόσα πασαλείμματα ὅσα καλύπτουν σήμερον τὴν παρθενικὴν Αἰδῶ.

Ὅτι, αἱ ἀριστοκρατικαὶ καλλοναὶ θὰ γίνουν αἰσθηματικώτεροι πιεστέω . . ὥστε ὁ ἐπὶ ὄνου νεωτερισμὸς νὰ δίδῃ τὴν ἀπλοϊκὴν ἰδέαν τοῦ ἀνετικοῦ αὐτοῦ περιπάτου.

Ὅτι οἱ κύριοι Αὐκεῖαρχαι, οἱ νέοι Σωκράται καὶ Πλάτωνες θὰ ἐννοήσουν τὸ — *tròpo lousso* — τῶν οἰκοτρόφων μαθητῶν των καὶ δὲν θὰ ἐνισχύωσι τὴν πρώτην βᾶσιν τῆς διαφθορᾶς.

Ὅτι ἡ Τελωνιακὴ ἐξουσία θὰ ἐννοήσῃ, τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν μου καὶ μετὰ θάνατον, καὶ δὲν θὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ ἀνοίγῃ τὰ θυλάκια.

Ὅτι ὁ κύριος Ταμίας θὰ εἶναι πάντοτε εὐγενὴς εἰς τὰς πλ. ηρωϊκὰς τῶν συντάξεων . . . ὀλιγώτερον ὅμως *λαϊκός* καὶ πλειότερον *καλόγερος*, (ἂν ἐννοοῦμεθα) χωρὶς νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζωγραφίσωμεν τὸ ποικιλοκέντητον *σκουφάκι* του καὶ τὸ λευκόν του ἐμπροσθόπικνον, καθ' ἣν στιγμὴν χαριεντίζεται, ἐξοφλῶν ἐντάλματα.

Ὅτι ὁ Κύριος Ἰνφάντης ἀστυνόμος τέλος θὰ περισταλῇ ὀλίγον εἰς τὰς ἐλευθέρως κινήσεις του, φοβούμενος μὴ ἀπαντήσῃ τὸν διάβολον.

Ὅτι ὁ κύριος Νομάρχης δὲν θὰ φαίνεται τότῳ τυπικὸς καθόσον ἀφορᾷ τὴν διευκολύνειν τῆς μετατοπίσεως τῶν Ψαριανῶν διὰ τὴν νέαν *Πατιδῶν* των. διότι ὅλοι ἄνθρωποι εἴσθε, γέρο μου, καὶ ἐγὼ διάβηλας.

Ὅτι ἡ ζωὴρά νουλαία δὲν θά μιμῆται τινὰς γέροντας, ὅταν εὐρίσκωνται εἰς ἓν δωμάτιον τῆς Δέσχης, ἐξετάζοντες τὰς φυσιογνωμίας τῶν ἀναχειρᾶς τῶν συμβολικῶν ἀπεικονισμάτων, μήτε θά πλανῶνται τὴν νύκτα ἀδιάκοπα εἰς τοὺς στενοδρόμους, διότι ὁ διάβολος ἐμφανίζεται παντοῦ, ἐδῶ, ἐκεῖ, καὶ ὁ διάβολος φοβίζει· ἂν καὶ μὰ τὴν οὐράν μου! δὲν ἔχω καὶ τί ἄλλο νὰ κάμω, ἀφοῦ ὁ Σακκελαριάδης καταδιώκεται καὶ δὲν συλλαμβάνεται— ὥστε αὐτὰ καὶ ἄλλα περιλαμβάνει τὸ ὅτι σου, ἂν ἐκατάλαβα.

— Κ' ἐγὼ ἤξεύρεις, τί ἐκατάλαβα;

— Μάλιστα ἤξεύρω . . . Ὅτι . . . ὅτι . . . ὅτι εἶπα τόσα ὅτι, χωρὶς νὰ κάμω οὔτε ἓν πῆδημα.

— Εἶσαι λοιπὸν παμπόνηρον καὶ μὲ ἀπασχολεῖς μὲ

— Μὲ φαντασμαγορίας θέλεις νὰ εἰπῆς, ὥς τις ὑπουργὸς τὴν προχθὲς ἐν τῇ συζητήσει τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐχαρκτήρισε τοὺς λόγους τοῦ ῥήτορος . . . ἐφιάλτου μιᾶς ἐξοχότητος. Αὐτὸ, κύριε Ἀβδηρῆτα πολιτικὸς σκοπός . . . Αἶ! . .

— Ἄφες τὰ πο-λι-τι-κά!

— Λοιπὸν! . . . Ἰδοὺ ἰδιωτικά. Ἡξεύρεις, ὅτι τὰ Τοσίτζια, ἀπὸ τινος ὑπῆρξαν τῆς ἡμέρας τὰ νέα καὶ ἡ Καλλιφρονία τινῶν σπουδαίων ἐφημερίδων καὶ δικηγόρων καὶ μαρτύρων κα', καὶ, καὶ οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία, ὅτι πολλὰ στρεβλὰ καὶ κακῶς ἔχοντα παρестάθησαν, ὥς ἀληθῆ καὶ ἀναγόμενα εἰς τὰς τελευταίας προφορικὰς θελήσεις τοῦ μακαρίτου, τὰς ὁποίας ἡ ποτὲ κυρία Τοσίτζα, ἃς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ παρατηρήσωμεν, παρέλειψε νὰ τηρήσῃ μεθ' ὅσης ἔδει εὐλαθείας· ἀποδείξεις, τῶν λεγομένων μου εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ὡς μανθάνω, καὶ μάθε καὶ σύ μετὰ θετικότητος, Κύριός τις ἀπώτατος συγγενῆς τῆς Κυρίας Τοσίτζα διατρέφετο ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Στουρνάρη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα ὥς λέγεται λαβὼν γυναῖκα διὰ σκανδαλώδους πράξεως, μετέφερεν αὐτὴν ἐσχάτως ἐνταῦθα Ἀλλὰ τοσαύτην ἀποστροφὴν ἠσθάνετο δι' αὐτὴν ὁ Τοσίτζας ὥστε ῥητῶς ἀπηγόρευσε τὴν ἐνώπιόν του ἐμφάνισίν της . . . Ἦδη τὸ ἀποστρεφόμενον ὑπὸ τοῦ μακαρίτου εἶναι τὸ λίαν φιλούμενον τῆς ζωῆς Κυρ. Τοσίτζα, καὶ ἂν ἔχεται ἀληθείας, ἐρωτῶμεν, εἶναι τοῦτο εὐλάβεια πρὸς τὰς τελευταίας ῥητὰς θελήσεις τοῦ μακαρίτου;

Εἰς ταῦτα γενικώτερον θέλω ἐπανελθεῖν ἂν θέλῃς, ἥδη ὅτε τὰ γραφόμενα ἡμῶν δὲν φαίνονται ὅτι σκοπὸν ἔχουν τὴν προκαταληψὶν τοῦ κοινοῦ ἢ τινος δικαστηρίου ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς ἢ τῆς ἄλλης.

— Ἡξεύρεις . . . ὅτι ὁ Κύριος Π . . .

— Ἡξεύρω ὅτι παρέλειψες πολλὰ οὐσιώδη

— Μὴ γὰρ πάλιν ἀφοῦ ὁ α τὰ νομίζεις πολιτικὰ καὶ πᾶν τὸ ἐννοεῖς τὸ θεωρεῖς ἐπιληψίμον καθὼς ὁ φίλος μου Κύριος . . . ἃς μὴ πάλιν ἐνομάσω, θεωρεῖ τὸ νόμιμον, ὅτι εἶναι πάντοτε καὶ οἰκαιον· καὶ ὅτι . . .

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ . . .